

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce:

žalobce: **M. A.**, nar., st. příslušnost, t. č. zajištěn v

zastoupen **Mgr. Ladislavem Bártou**, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava,

proti

žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor cizinecké policie**, se sídlem Wolkerova 4448/37, Jihlava,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 9. 2019, č. j. KRPJ-84574-49/ČJ-2019-160022-DUB,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž bylo žalobci podle § 129 odst. 7 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodlouženo zajištění o 29 dnů, tj. od 24. 9. 2019 do 22.

10. 2019 za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) (č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublin III“).

II. Žaloba

2. Žalobce namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro rozpornost výroku a odůvodnění, jde-li o prodloužení doby zajištění. Ve výroku je pak doba rozhodnutí stanovena na 29 dnů od skončení doby zajištění cizince rozhodnutím č. j. KRPJ-84574-39/ČJ-2019-160022-SV tedy do 24. 9. 2019 do 22. 10. 2019. V samotném rozhodnutí je doba trvání zajištění vymezena na straně č. 4 v délce 86 dnů. Na straně 5 napadeného rozhodnutí je však doba trvání zajištění vymezena v délce 57 dnů. Dle názoru žalobce je zřejmé, že výrok rozhodnutí je v části týkající se délky doby trvání zajištění rozporný s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro rozpor výroku s odůvodněním rozhodnutí (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 24/2005- 55 ze dne 6. 3. 2006. Rozhodnutí, v němž je doba trvání dalšího zajištění žalobce, tj. klíčová skutečnost zasahující do základního práva žalobce na osobní svobodu, vyjádřena třemi rozdílnými neslučitelnými údaji, jednak ve výroku rozhodnutí, jednak v jeho odůvodnění, je nesrozumitelné. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že otázkou nesouladu doby zajištění uvedené ve výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění se již soudy zabývaly a označily jej za jasný důvod pro označení předmětného rozhodnutí za nepřezkoumatelné (např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 38/2016-37). Žalobce zdůraznil, že nelze předmětné pochybení označit za zjevnou chybu v psaní, protože žádným myslitelným způsobem nelze z odůvodnění rekonstruovat to, proč žalovaná přistoupila k prodloužení zajištění právě o 29 dnů, a tudíž nelze pochybení přejít.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že se jedná toliko o administrativní chybu, ke které došlo při písemném vyhotovení rozhodnutí. Ve výrokové části je jasně vymezena doba zajištění, která je uvedena i v odůvodnění rozhodnutí. Ve výroku rozhodnutí je doba zajištění stanovena na 29 dnů, od skončení předchozího zajištění, vedeným pod č.j. KRPJ-84574-39/ČJ-2019-160022-DUB, což je v součtu 86 dnů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak na str. 4 doba zajištění stanovena souhrnně, tj. 86 dnů. Na str. 5 je pak znovu odůvodněna délka doba zajištění v délce 57 dnů. Dle žalované je zřejmé, že se jedná o administrativní chybu správního orgánu, neboť doba zajištění je přesně vymezena ve výrokové části rozhodnutí a poté i souhrnně na str. 4 napadeného rozhodnutí.

IV. Posouzení krajským soudem

4. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

5. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť doba trvání zajištění je v něm vyjádřena třemi různými údaji, a to ve výrokové části a dále na str. 4 a 5 odůvodnění rozhodnutí.

6. K pojmu nepřezkoumatelnost soud předně uvádí, že se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

7. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: *„Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“*

8. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: *„K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nález ze dne 11.04.2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákoným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nález ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v*

zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

9. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007 - 34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008,

č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je tak třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

10. Soud k věci uvádí, že institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v [čl. 7 odst. 1](#) Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v [čl. 8 odst. 1](#) Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. V souzené věci je jím zákon o pobytu cizinců, který danou problematiku upravuje v hlavě XI. nazvané zajištění cizince a rozlišuje zde 3 možné varianty zajištění cizince, a sice: za účelem správního vyhoštění (§ 124 - § 124a), za účelem vycestování (§ 124b) a za účelem předání nebo průvozu (§ 129). Vůči žalobci byla aplikována varianta posledně zmíněná a k zajištění jeho osoby tak došlo podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Ve výrokové části rozhodnutí o prodloužení zajištění policie ve smyslu § 126 odst. 7 zákona o pobytu cizinců stanoví dobu trvání zajištění je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že *doba zajištění se podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovuje na 29 dnů, od skončení doby zajištění cizince rozhodnutím pod č.j. KRPJ-84674-39/ČJ-2019-160022-SV, tedy od 24.9. 2019 do 22.10. 2019.* Soud k věci dále uvádí, že výroková část správního rozhodnutí tvoří pomyslný centrální bod, na němž je rozhodnutí jako celek postaveno a zajišťované osobě z něj musí být jednoznačně zřejmá skutečná doba trvání zajištění, a to i vzhledem k povaze tohoto rozhodnutí, kterým dochází ke zbavení osobní svobody. V posuzovaném případě je z výroku rozhodnutí zřejmá délka trvání prodloužení zajištění, stejně tak počátek prodloužení zajištění stejně jako datum jeho ukončení. Doba prodloužení zajištění tak byla ve výroku stanovena jednoznačně.

11. Jde-li o odůvodnění rozhodnutí, to pak skutečně obsahuje dva rozdílné údaje o celkové délce doby trvání zajištění, a to na str. 4, kde je uvedeno 86 dnů a na str. 5, kde je uvedeno 57 dnů. Soud k věci uvádí, že k takovému pochybení by nemělo docházet, avšak dle jeho názoru nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak soud ověřil z obsahu připojeného správního spisu, tak žalobce si předcházející rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení převzal a byla mu přetlumočena do jeho mateřského jazyka. Lze proto i předpokládat, že žalobce znal i předcházející dobu svého zajištění a dokázal si připočíst předchozí dobu zajištění k té nově stanovené napadeným rozhodnutím. Soud současně k věci uvádí, že nebyly překročeny maximální lhůty stanovené Dublinským nařízením a žalobce to ani nenamítal. Podstatné dle názoru soudu je i to, že z výroku rozhodnutí jednoznačně plyne délka doby prodloužení zajištění, tj. 29 dnů. Správným údajem celkové délky trvání zajištění je pak 86 dnů. Argumentace žalobce rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 1. 2017, č. j. 42 A 38/2016-37 pak není úplně přiléhavá, neboť zde byla řešena vada výroku spočívající v jeho rozpornosti při stanovení doby trvání zajištění pevným datem či počtem dní, což způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro jeho nesrozumitelnost.

12. S ohledem na výše uvedené proto soud nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

V. Náklady řízení

13. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich

přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II a III tohoto rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. listopadu 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.